

ragi ti, ki boš del mojega družinskega drevesa, čeprav te danes še ni med nami.

Ko ti pišem te besede, še ne dihaš, še te ni na svetu, ki ga jaz gledam vsak dan. A vem, da nekje v daljni prihodnosti, v nekem trenutku, v nekem vdihu, boš obstajal. Morda kot otrok, ki se prvič ozira po svetu; morda kot odrasel, ki išče odgovore na vprašanja, ki jih še ne znam postaviti. Morda boš moj vnuk, morda pravnuk, morda sorodnik, ki me bo poznal le po zapisu v starem družinskem albumu ali po zgodbi, ki jo bo nekdo povedal ob kuhinjski mizi.

Pišem ti, ker želim, da veš: svet, v katerem se boš rodil, bo drugačen od tega, ki ga poznam danes. A tako je bilo vedno. Svet, v katerega sem se rodila jaz, je drugačen od sveta mojih staršev in starih staršev. Čas ne stoji. Ljudje se spreminjajo. Tehnologija, narava, celo besede, ki jih zdaj pišem, bodo morda zvene le starinsko, ko jih boš bral.

Morda boš živel v mestu, kjer bodo avtomobili vozili sami, kjer bodo hiše inteligentne, kjer bo zdravje v veliki meri v rokah znanosti, ki si jih danes še ne znam predstavljati. Morda boš videl svet, kjer bodo ljudje potovali med planeti, kjer bo meja med naravo in tehnologijo mehkejša in tanjša kot zdaj. Morda pa boš živel bolj preprosto – blizu zemlje, blizu narave, v svetu, ki bo moral ponovno odkriti pomen miru in spoštovanja najprej do vseh okoli tebe, potem pa tudi do narave.

A ne glede na to, kakšen bo svet, v katerem boš živel, želim, da nekaj ostane. Želim, da v sebi nosiš občutek, da si del zgodbe. Da nisi sam zase, ampak si nadaljevanje nečesa, kar se je začelo dolgo pred tabo. V tvojem smehu bo morda odmev našega smeha. V tvojem načinu, kako se spopadaš z izzivi, bo morda odmev naših naporov. V tvojem srcu bo droben kamenček naše skupne zgodovine.

Zdaj, ko pišem, je svet poln nasprotij. Ljudje delajo velike stvari, a pogosto pozabljajo na majhne. Gradijo mostove, a hkrati zidajo zidove. Govorijo o ljubezni, a težko najdejo čas za bližino. In ko se ozrem okoli sebe, vidim, da največ, kar lahko dam tebi, ki še ne obstajaš, niso stvari, ampak besede in vrednote. Spoštovanje. Radovednost. Pogum, da sprašuješ. Sočutje do drugih. In nežnost do sebe.

Ko boš bral to pismo, boš morda želel vedeti, kdo sem bila jaz. Bila sem nekdo, ki je razmišljal o tebi, še preden si začel obstajati. Nekdo, ki je verjel, da prihodnost ni le naključje, ampak je tkanina, ki jo soustvarjamo vsi – jaz zdaj, ti nekoč v prihodnosti. Nekdo, ki ti je želel pustiti ne le ime, ampak občutek, da pripadaš meni in mojim sorodnikom in boš za vedno ostal v mojem srcu.

Če boš kdaj dvomil, kje je tvoj dom ... Spomni se, da dom ni vedno hiša ali kraj, ampak nit, ki povezuje ljudi skozi čas. Tudi ko boš hodil po svetu, ki bo povsem drugačen od tega, ki ga jaz zdaj gledam, boš v sebi nosil nekaj starega – nekaj mojega, nekaj našega. Mogoče kakšen nakit, ki sem ti ga zapustila in si ga našel na podstrešju ali pa igračko, ki je bila meni tako ljuba.

Ne vem, kdo boš. Ne vem, kdaj boš. A vem, da boš in da v tem trenutku, ko pišem, že mislim nate.

Naj ti bo prihodnost nežna. Naj bo tvoje srce pogumno. In naj vedno veš, da si bil ljubljen, še preden si obstajal.

Za vedno v mojem srcu in mislih ter s toplino iz preteklosti, te pozdravljam.

Tvoja sorodnica Tinka

